

[Aksel Møller.]

til i dag — begge gange med et dårligt resultat. Hvad vælger det radikale venstre?

Vi ved endvidere, at liberale grundsetninger vil være retningsgivende for en borgerlig koalitionsregering bestående af venstre og det konservative folkeparti, medens en socialdemokratisk regering vil følge en socialistisk linje. Hvad vælger det radikale venstre?

Efter vor forfatning betror vælgerne de 179 borgere, som kan samles i denne sal, at træffe beslutninger på deres vegne, men det forudsætter, at vælgerne, inden de træffer deres afgørelse, ved, hvad partierne og kandidaterne står for. Man bør kunne gå ud fra, at vælgerne har med folk at gøre, der bærer deres ridderhjelme åben og ikke dækker sig som formummede skælme. Det er et godt råd til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard at lytte til den gamle sang. Det ærede medlem bør slå visiret op og lade være med at formumme sig bag tågesnak om en socialliberal regeringsdannelse, hvor han vil lave et „sammenrend“ af det, som ikke hører sammen.

Den højtærede statsminister må undskylde mig, at jeg har svært ved at tillægge hans invitation til venstre om samarbejde mellem arbejdere og landmænd — med elskværdig udelukkelse af andre grupper — alvorlig betydning. Den højtærede statsminister er jo i den lykkelige situation, at han kan glæde sig over, at vi er mange i det høje ting — og også mange uden for det — som sætter pris på hans tiltalende væsen, men den højtærede statsminister skal dog tænke over, at selv et tiltalende væsen ikke i det lange løb formår at dække over mangelen på reelle hensigter, og jeg tror ikke, den højtærede statsminister havde reelle hensigter, da han forleden dag i Vestjylland friede til partiet venstre. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Hvorfor ikke det?). Den højtærede statsminister vil af det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale have fået et svar på det spørgsmål, den højtærede statsminister nu stillede mig.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale viser også — og det bekræfter en antagelse, jeg har gjort mig til talsmand for — at dér, hvor skellet går i denne sal, midt igennem den, er den højtærede statsminister på den ene side og partiet venstre med det ærede

medlem hr. Erik Eriksen i spidsen og det konservative folkeparti på den anden side. Problemet er, om der ud af denne forhandling kan komme en klarhed over, hvor det radikale venstre står. Alle disse tanker om venstre og socialdemokratiet som fælles bærere af en regering, som den højtærede statsminister har fremsat, disse tanker om en social-liberal regering, som det radikale venstre, hver gang det vil undgå at svare på det, der er politisk realitet, fremhæver som sin opfattelse af, hvordan en regering skal være i fremtiden, alt det er spindelvæv. Vil det radikale venstre for sit vedkommende nægte at udtale sig om sit synspunkt, indtil vælgernes afgørelse ikke lader sig gøre om? Det kan man dog vist ikke kalde folkestyre. I tavshed ligger jo også et svar. Når et liberalt parti nægter at udtale sig om sit syn på valget imellem en liberal og en socialistisk regering, taler denne tavshed sit tydelige sprog, og så er det berettiget at gå ud fra, at den adspurgte allerede har forskrevet sig til socialdemokratiet, men er bange for at tilstå det på denne side af valgdagen. Og en sådan frygt er forståelig nok. Der skal mod til åbent at bekende, at man vil opretholde regeringen.

Denne regering, som lovede en lav rente og gav os den højeste, vi nogen sinde har haft. Denne regering, som ville forcere en boligproduktion frem, uden at grundlaget var til stede, og under den forrige regering gentagne gange her fra talerstolen 2 år i træk krævede, at 6.000 lejligheder mere, end produktionsprogrammet hidtil havde kunnet bære, skulle gennemføres. Denne regering, som arvede en valutareserve på 390 mill. kr. og nu har al mulig udsigt til at efterlade sig en valutagæld på omtrent lige så stort et beløb. Denne regering, som i nationalbanken hentede for 700 mill. kr. falsk købekraft. Denne regering, som trods alle advarsler forøgede leveomkostningerne med 14 pct. og lod kapløbet mellem priser og lønninger passe sig selv. Denne regering, som lovede os lempelser for mellemstanden og i stedet for forøgede skattetryk med 1.200 mill. kr.

Kan den virkelig få lov til at fortsætte efter den 14. maj? Kan den få lov til at fortsætte med vælgernes støtte? Jeg tvivler derom.

Jeg har imidlertid engang hørt det ærede